

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๗

นักภวานาไม่ควรปล่อยสติ

นี่ที่ไปเทศน์ว่าการที่ผ่านมาถึงเมื่อวานนี้ งานทอดผ้าป่ารวม ๔ จังหวัด จะเชิงเทรา จันทบุรี สระแก้ว ปราจีน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ถึงวันที่ ๗ เมื่อวานนี้ ได้ทองคำ ๔๑ กิโล ๕๕ บาท ๙๘ สตางค์ เอาเข้าไปหลอมแล้ว ไปหลอมตั้งแต่วันที่ ๖ ดอลลาร์ได้ ๑๙,๕๙๑ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้วเวลานี้ได้ ๙,๑๒๕ กิโล ดอลลาร์ที่มอบเข้าแล้ว ๘,๘๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ดอลลาร์ที่ได้เพิ่มทีหลัง ๑๑๕,๘๒๕ ดอลลาร์ ดอลลาร์ทั้งหมดจึงได้จำนวน ๘,๙๑๕,๘๒๕ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๐๘๔,๑๗๕ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้าน ส่วนทองคำขาด ๑๐ ตัน ดูกงไม่เลย ๔๐๐ กิโลนะ คือคราวนี้จะมอบตามที่กำหนดไว้แล้วว่า มอบคราวนี้เป็นคราวมอบปิดโครงการด้วย ทองคำจึงจะมอบทั้งหมดให้ได้ ๑๐ ตันเลย

เราแน่ใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายมาตลอดอยู่แล้ว และแน่ใจว่าจะครบจำนวนที่ขาดอยู่นี้ เราแน่ใจได้เลยทั้งทองคำและดอลลาร์ จะให้ได้ตามนั้นเลย ส่วนเงินสดก็ตั้งที่ เรียนให้ทราบแล้ว ได้ซื้อทองคำไม่ได้มากนะเงินสด แต่ก็ยังติดอยู่ คือที่ได้ประกาศที่แรก บอกว่า ทองคำและดอลลาร์เข้าคลังหลวงทั้งหมดคือร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ส่วนเงินสดเราจะออกช่วยชาติทั่วประเทศว้างั้น แต่เนี่ยเรายังมาแบ่งอีก แบ่งเงินสดออกมาซื้อทองคำ จึงไม่ค่อยได้มาก สองพันล้านกว่าบาทซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง นอกนั้นแยกทั่วประเทศเลย เทียว ช่วยที่นั่นที่นี้เงินสดนะ จึงไม่ได้เข้าคลังหลวงมาก เข้าแค่นั้นแหละ

ไปคราวนี้ไปตั้ง ๔ จังหวัดนะ จะเชิงเทรา ปราจีน สระแก้ว จันทบุรี ออกไปตั้งแต่วันที่ ๓๐ จนกระทั่งวันที่ ๗ ถึงกลับมา ไม่ได้หยุดได้ถอยนะ นี่เราทำประโยชน์เพื่อโลกเรา ทำอย่างนี้แหละ กรณีสำคัญที่เทศน์นั้นหนักมากนะ คือมันใช้ลมๆ ถ้าธรรมดาที่ไม่เป็นไรแหละ การเทศน์นี้ต้องใช้ใช้ลม แล้วธาตุขันธ์ก็หมุนตัวพร้อมๆ กันไปเลย วันละสองกัณฑ์สาม กัณฑ์ก็มี สภาแมว สภาหนู จากนั้นก็สภายั่วเยี้ย ฟังซิ เทศน์หมดละนี้ สภาแมว สภาหนู สภายั่วเยี้ย ได้เทศน์หมดแหละถึงสามสภา บางวันถึง ๓ กัณฑ์ก็มี มันต้องใช้ใช้ลม

คือการเทศน์มันมีอยู่ ๒ ประเภท คือสองเพื่อสามนั้นแหละ มันติดกันไปเลย ถ้า เทศน์ธรรมดาทั่วๆ ไปอย่างสอนประชาชนนี้ก็เทศน์ธรรมดาไม่ใช้ลมแรง เป็นธรรมดาที่เบา หน่อย แต่มันก็ถูกเตือน เราอยากจะว่าทุกกัณฑ์ในระยະนี้ละ คือเทศน์พอสมควรแล้วธาตุ มันจะเตือน พอเตือนแล้วเราก็อหิวบเรก ลดๆ ๗ หยุดเทศน์ อันนี้ต้องเป็นธาตุละ

เดือนๆ เทศน์ธรรมดานี้ได้นานอยู่พอสมควร ถ้าเทศน์เป็นแกงหม้อเล็ก แกงหม้อจืดนี้
 เร่งๆ เร่งเครื่องนะ หม้อเล็กจะถึงหม้อจืดมันวิ่งไล่กัน ถ้าถึงนี้แล้วมันจะวิ่งไล่กันปั้ง ธรรม
 ท่านเรียกว่าชั้นสติปัญญาอัตโนมัติ กับชั้นมหาสติมหาปัญญา วิ่งถึงกันเลย ชั้นสติปัญญา
 ธรรมดาเรานี้เป็นอีกชั้นหนึ่ง

ชั้นสมณะ ความสงบ ชั้นสมาธิ ความแน่นหนามั่นคง สงบแล้วก็เข้าไปหาความแน่น
 หนามั่นคงของใจ อันนี้ไม่ค่อยอะไรนัก เป็นสติปัญญาค่อยแข็งตัวขึ้นๆ เป็นลำดับ พอออก
 ถึงขั้นปัญญาแล้วที่นี้จะเริ่มละ จากสมาธิออกขั้นปัญญานี้คือภาคปฏิบัติ จากเวทีจิตตภาวนา
 ที่จิตกับกิเลสกับธรรมพัดกันบนเวทีคือจิต จะเป็นอย่างนี้แหละ นี่ถอดออกมาจากหัวใจ
 เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อาจหาญชาญชัย พูดยังตรงอย่างนี้เลย คำว่าอาจหาญก็เลย
 สมมุติไปเสีย ไม่ได้อาจหาญธรรมดา ยิ่งเลยสมมุติ คือเลยเสียทุกอย่างๆ

เช่นเรื่องสตินี้เป็นพื้นนะ นักภาวนาทั้งหลายไม่ควรปล่อยสติ แม้แต่ทำหน้าที่การ
 งานต่างๆ เช่น เขียนหนังสือ เป็นต้น ถ้าวันไหนเกิดยุ่งเหยิงวุ่นวาย เขียนหนังสือขีดฆ่า
 เขียนผิดเขียนฆ่าเรื่อย มันไม่ได้ศัพท์ได้แสงได้เป็นตนเป็นตัว เพราะสติไม่มี มีแต่จิต
 เร่วร้อนๆ เพียงงานภายนอกก็ไม่ใช่ขั้นเป็นอัน ถ้ามีสติแล้วไม่ว่าภายนอกภายในจะ
 เรียบร้อยไปตามขั้นของงาน ตามประเภทของงาน สติอยู่ในจิตตภาวนาก็เช่นเดียวกัน สตินี้
 จ่อเหมาะสมที่สุด ผู้ที่จะก้าวหน้าได้เร็วคือเป็นผู้มีสติดี ตั้งสติดี สตินี้รักษาอันตราย จะ
 เกิดขึ้นจากภายในนะ

โลกทั้งหลายก็คิดกันว่ามาจากภายนอก ทางโน้นทางนี้ ภายนอกก็มี ภายในก็มี
 ภายในก็ไปเห็นข้างนอก แล้วก็วิ่งเข้ามาภายใน เช่น เห็นรูป ฟังเสียง อะไรอย่างนี้ พอเห็น
 ปับมันก็กระเทือนเข้าหากัน ทางนี้ก็ออก เมื่อมีสติอยู่ เห็นก็สติบังคับเอาไว้ มันจึงไม่มีภัย
 ส่วนมากเป็นภัยนะ ที่ออกเข้าอยู่ตลอดเวลาของนิสัยจิตวิญญูจิตเป็นอย่างนั้น มันจะออกเที่ยว
 ทำงานของมัน ผลของงานมันจะเอาความยุ่งเหยิงวุ่นวายเข้ามาสู่ใจเรา งานแล้วไปแล้วมันก็
 ไม่แล้วนะ มันจะเอามาทำงานภายในบ้าน เรียกว่างานในบ้าน งานนอกบ้าน ออกนอกบ้าน
 ก็ออกคิดออกปรุง อยู่ในบ้าน เรื่องเหล่านั้นผ่านไปแล้วก็เก็บเข้ามาเป็นงานภายในบ้าน
 ภายในจิต เป็นอารมณ์

เรื่องภาวนาจึงเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง พุทธศาสนานี้เลิศเลอสุดยอด ต้องเอาขั้น
 ปฏิบัติซัดทดสอบกัน เราเอาปริยัติมาทดสอบไม่ได้ความแหละ ได้ก็ได้แต่ความจามา คือได้
 ความจามาแล้วถ้าภาคปฏิบัติไม่มี ความจำก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เรียนจบพระไตรปิฎกก็
 เป็นโปลีลละอยู่ชั้น เรียกว่า ไบลานเปล่า ไม่เกิดประโยชน์ ถ้ามีภาคปฏิบัติปับ เหมือนนี้ เขา

เอาแปลนมาวางปั๊บ มันก็มีแต่แปลน เต็มห้องก็มีแต่แปลน ยังไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างอย่างนี้ นะ รูปร่างนี้ขึ้นมาจากภาคปฏิบัติ ให้ทำอย่างนั้นนะอย่างนี้

เช่น เบื้องต้นเราจะวางรากวางเสาขุดดินอะไร วางรากวางเสาวางคาน นี่เริ่มปฏิบัติ แล้ว จะปรากฏขึ้นมา เราปฏิบัติเรื่อยก็คือเขาปลูกเรื่อย ๆ ปรากฏขึ้นมาเรื่อย คำว่าปฏิเวธก็ รู้ชัดว่า เราขุดดิน เราวางคาน เราวางเสา รู้ขึ้นเป็นลำดับ ๆ นี่เรียกว่าปฏิเวธ คือรู้ผลของ งาน งานเกิดขึ้นจากการปลูกสร้าง ปรัชญาก็คือแปลน ดูแปลน ปรัชญาที่ออกมาจาก พระไตรปิฎก เอาออกมาวาง ถ้ามีแต่ปรัชญาเฉย ๆ ก็เหมือนว่ามีแต่แปลน แปลนบ้าน แปลนอะไรก็ตามไม่สำเร็จ พอตั้งแปลนออกมาแล้ว เราจะเอาชนิดไหน ๆ กางแปลนแล้วทำตามนั้น ที่นี้เราจะปลูกบ้านปลูกเรือนชนิดไหน ๆ เราก็ทำตามนั้น ดูแปลนแล้วทำตามนั้น ผลของงานจะปรากฏขึ้น ๆ ปฏิเวธหรือปฏิเวธธรรม ความรู้ว่าผลของงานถึงไหนแล้ว วันนีืเทศาน วันนั้นเท่านั้น ๆ รู้เห็นชัดเจน จนกระทั่งถึงบ้านเรือนสำเร็จรูปโดยสมบูรณ์ ก็เป็น ปฏิเวธโดยสมบูรณ์ เพราะการปฏิบัติคือการปลูกสร้าง ปลูกสร้างจนกระทั่งเสร็จ ปฏิบัติจนกระทั่งถึงบรรลุธรรมถึงที่สุด พอถึงที่สุดแล้วไม่ได้แก้อีกเหมือนเขาปลูกบ้านเสร็จแล้ว ไม่ต้องมาปลูกมาทำอะไรมันอีกจึงเรียกว่าเสร็จ

อันนี้พอเป็นเครื่องเทียบเคียงได้ พอปลูกบ้านเสร็จก็เป็นอันว่าเสร็จ ปฏิเวธคือ ความรู้แจ้งชัดว่า บ้านปลูกเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีคนถาม เป็นยังไงบ้านเสร็จหรือยัง เสร็จแล้ว นั้น ธรรมะภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน พอได้จากการศึกษามาแล้วก็มากางมาปฏิบัติ ท่านสอนวิธีนะ เอ้า เริ่มตั้งแต่รักษาศีล รักษาใจ ศีลมีกี่ประเภทเราต้องรักษาตามประเภทของศีล ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ รักษาตามขั้นตามภูมิภายในใจของเราอยู่นี้เสร็จจากนั้นสมาธิคือความสงบใจ ที่นี้จะเข้าด้านธรรมะ ตีกลีส อันนี้หว่านล้อมไว้ไม่ให้ อากัปกริยาของเราส่ายแสไป เป็นงานหยาบ ๆ อันนี้ ท่านจึงเรียกว่าศีล ความจริงคือธรรมขั้นหยาบนั้นแหละ รักษาขั้นนี้ไว้ไม่ให้มันตีมันตี้นออกนอกกำแพง ออกนอกรั่วแห่งความรับผิดชอบของเราไป

เราก็พยายามปฏิบัติภายในจิตที่นี้ จิตมันดินของมันอยู่ภายใน นี่เป็นเรื่องธรรม กิเลสส่วนละเอียดเข้ามาจากศีลนั้นก็มาเป็นธรรม ทำใจให้มีความสงบ สงบยังไง ท่านก็สอนวิธีสงบ อย่างกรรมฐาน ๔๐ ห้องนั้น นั้นละอุบายวิธีการทำจิตให้สงบ เช่น อนุสติ ๑๐ เราจะเอาอารมณ์ใดตามแต่ถูกจริตนิสัยของเรา เช่น พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่อนุสติ ๑๐ ขึ้นไปจากนี้ จนกระทั่งถึงอานาปานสติ ก็อยู่ในอารมณ์อันนี้ เราแยกมาย่อ ๆ นะ ใครถูกกับ

อารมณ์อะไรก็ให้นำอารมณ์นั้นเข้ามากำกับใจ เช่น พุทโธ เป็นต้น เราก็นำ พุทโธ นี้เข้ามาทำคาบบริกรรม พุทโธ ๆ จิตทำหน้าที่อันเดียว

ในขณะที่ทำหน้าที่ใดแล้วจะทำแต่สิ่งนั้นอย่างเดียว เช่น พุทโธ ก็มีแต่ พุทโธ ไม่ให้งานอื่นเข้ามาแทรก พองานอื่นเข้ามาแทรก เรียกว่าจิตปล่อยงานนี้ไปทำงานนั้นแล้ว งานของธรรมคืองาน พุทโธ งานของกิเลสคืองานเรื่องโลกเรื่องสงสาร มันจะคิดไปเรื่องนั้นเรื่องนี้ เราเอา พุทโธ ปิดเอาไว้ในช่องเดี่ยวนี่ไม่ให้ออก เอา พุทโธ ปิดไว้ สติบังคับไว้กับ พุทโธ ให้พุทโธติดกับจิต สติติดกับพุทโธอยู่ในนี้ แล้วจิตของเราจะค่อยเริ่มสงบลง นี่คือภาคปฏิบัติ เข้าด้านจิตใจละที่นี้ พอภาคปฏิบัตินี้เสริมเข้าไปเรื่อย ๆ อันนี้จะมีความสงบเข้าไป ๆ เพราะรักษาจิตไม่ให้มันออกไปนอก ไปเสาะแสวงหางาน หาทำงานหาผลประโยชน์ของมัน กิเลสผลประโยชน์ของมันต้องเป็นทุกข์ รื่นเริงบันเทิงกับความทุกข์จะไปด้วยกัน บังคับนี้เอาไว้

พอบังคับจิตของเราไว้ จิตไม่มีทางที่จะออกข้างนอก ส่วนข้างในไม่ให้ออกไม่ให้เข้ามา มีแต่อันนี้แหละจะออกไป แล้วจิตจะสงบ พอจิตสงบ สงบด้วยอารมณ์ของธรรมบังคับไว้ กิเลสเป็นธรรมชาติที่พุ่ง ธรรมะเป็นธรรมชาติที่ดับหรือน้ำดับไฟ กิเลสเป็นไฟ ธรรมะเป็นน้ำดับไฟ แล้วจิตจะสงบเข้าไป ๆ พอสงบหลายครั้งหลายหน จิตรวมครั้งหนึ่งสองครั้ง สามครั้งเข้าไปนี้ มันจะไปสั่งสมกำลังขึ้นมา เมื่อรวมหลายครั้งแล้วจะเป็นจิตแน่นหนา มันคง จนกลายเป็นสมาธิ

สมาธิกับสมถะนี้ต่างกันนะ สมถะคือความสงบด้วยจิตรวมหลายครั้งหลายหนแล้วสั่งสมผลขึ้นมา จนกลายเป็นจิตใจมันคงและจิตเป็นสมาธิ จิตเป็นสมาธินี้แน่นหนามันคงไม่หิวไม่โหยกับอารมณ์ต่างๆ ที่อยากคิดอยากรู้อยากเห็นอยากเป็นต่างๆ นี่มีแต่ความอยากของจิต ความหิวโหยของจิต ที่นี้พอจิตอึดอารมณ์ด้วยธรรมแล้วจิตไม่อยากคิดอยากปรุง นั่นละที่นี้เมื่อจิตอึดอารมณ์ไม่อยากคิดอยากปรุง พิจารณาทำงาน พิจารณาใคร่ครวญ ไตร่ตรองอะไร ๆ ในธาตุในชั้นของเขาของเรา จะแยกแยะให้เห็นตามความจริง แล้วจิตใจจะได้ปล่อยวางภาระทั้งหลายเหล่านี้ คือกูเขากูเรา ถือเขาถือเรา พิจารณาแยกไปหาสิ่งที่มันถือคืออะไร มันก็ไม่มีอะไร มีแต่ไปถือลม ๆ แล้ง ๆ สร้างความทุกข์มาใส่ตัวเอง

จิตก็พิจารณาทางด้านปัญญาหนักเข้า ๆ นี้เรียกว่าภาคปฏิบัติ เมื่อสร้างปัญญาหนักเข้า ๆ ความรู้แจ้งอันนี้ทีนี้จะเป็นเรื่องฆ่ากิเลส สมถะหรือสมาธินี้ เป็นเรื่องสงบกิเลสเหมือนหินทับหญ้า เอาสมาธิหรือเอาคาบบริกรรมทับไว้ ๆ จิตก็ค่อยสงบ ทีนี้พอเปิดออกนี้ออกทางด้านปัญญา ถากถางกิเลสละที่นี้ ฟันกิเลสด้วยปัญญา แยกนั้นแยกนี้ไป ปัญญา

ค่อยแหลมคม ที่นี้พอปัญญาเห็นผลของการปฏิบัติของตน เกิดความรู้ความเห็น ละกิเลสก็เห็นประจักษ์ๆ จิตใจสงบลงเห็นประจักษ์ นี่ละปัญญาขั้นนี้เริ่มเข้าไปหนักเข้าๆ สติปัญญานี้จะติดต่อกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งพิจารณาสุดส่วนของร่างกายซึ่งเป็นรูปธรรมให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยหายสงสัย ปล่อยวางได้โดยประการทั้งปวงเรื่องธาตุชั้น

รูปคือกายของเรา ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ นี้เรียกว่ารูป อันนี้หยาบ ต้องพิจารณานี้ให้หนัก โลกติดอันนี้มากกว่าอย่างอื่น นี้เรียกว่าปัญญา พอพิจารณานี้ละเอียดลออจนกระทั่งพอแล้ว เหมือนกับเรารับประทานอาหาร เมื่อรับประทานพอล้วนนี้เป็นยังไง มันปล่อย นี่พิจารณาเรื่องร่างกายสังขารเหล่านี้ซึ่งเป็นภูเขากูเรา พอแล้วปล่อย ไม่มีภูเขากูเรา ที่นี้หมุนเข้าไปละ ร่างกายกับ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ซึ่งเป็นนามธรรม ยังมีประสานกันอยู่บ้าง มันประสับประสานกันอยู่ ถึงปล่อยได้มันก็ยังมิ พอเข้าถึงขั้นนามธรรมล้วนๆ ก็จะไม่เหลือตั้งแต่เวทนา เวทนาในกายในจิต ในระยะนี้ยังมีเวทนาในจิต สุข ทุกข์เฉยๆ มีได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจก็รู้ แต่พิจารณาเข้าไป

เวทนาเหล่านี้มันก็มาจากหัวใจ มาจากกาย พิจารณากายก็ค่อยทราบ และพิจารณาทางใจก็ทราบ ที่นี้ยื่นเข้ามาทางภาคปฏิบัติ สุตท้ายร่างกายมันก็ปล่อยไม่สนใจ มีตั้งแต่นามธรรม เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สังขารนี้ตัวสำคัญ ตัวก่อเรื่องก่อราวตลอดเวลา คือสังขารตัวนี้ แม้ตั้งแต่ผู้สิ้นกิเลสแล้วสังขารก็ยังทำงาน เป็นแต่เพียงว่าสิ้นแล้ว สังขารที่เป็นกิเลส สังขารที่เป็นสมุทัยสิ้นแล้ว ยังเหลือแต่สังขารที่ประจำธาตุชั้นธอยู่ นี้ก็มีแต่อันนี้เมื่อยังเป็นสังขารสมุทัยอยู่มันเข้าถึงจิตๆ พิจารณานี้เข้าไป นี่สติปัญญาเริ่มเป็นอัตโนมัติตั้งแต่นี้ไป ตั้งแต่ร่างกายหมดปัญหาไปแล้ว สติปัญญาอัตโนมัติจะเป็นไปเอง ส่วนการพิจารณาสังขารร่างกายทุกสัต์ทุกส่วน อันนี้เราไม่ยากพูดว่าเป็นอัตโนมัติ มันเป็นขั้นชุลมุนวุ่นวาย หมุนเอาเป็นเอาตายเข้าว่าการพิจารณาเรื่องนี้ขั้นชุลมุน พอจากอันนี้แล้วก็กลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ

คำว่าอัตโนมัติคือมันเป็นไปเอง ไหลเหมือนน้ำไหลลงที่ต่ำที่นี้ละ สติปัญญาจะไหลด้วยความสะดวกสบายไปเรื่อยๆ จากนี้ก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา นั่นไหมละมันเข้าหากันแล้วนะ ถ้าลงสติปัญญาอัตโนมัติได้เริ่มตัวเข้าไปแล้ว จะหมุนเข้าไปหามหาสติมหาปัญญาอัตโนมัติเหมือนกัน ละเอียดล่อเข้าไป นี่เป็นผลของงาน ปฏิบัติไปรู้ไปเห็นไปละไป สิ่งที่ถอดที่ถอน ละไปเรื่อยด้วยมหาสติมหาปัญญานี้ เมื่อเข้าถึงนี้แล้วจะมีแต่อาการของจิต เช่น พวกเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จะมีแต่อาการของจิต เข้าไปหาจิตออกมานี้ จะมาหาร่างกาย ร่างกายใครก็ตาม ไม่ออก มันจะออกอยู่ภายในมันลับๆ ลึกๆ เรียกว่า

ละเอียดล่ออยู่นั้น แล้วพิจารณานั้นย้อนหน้าย้อนหลัง มันไปไหน มันเกิดมาจากไหนมันก็
ลงตรงนั้น มันเกิดมาจากจิต มีความยึดถือกันอยู่ด้วย

พิจารณาหลายครั้งหลายหนมันก็เข้าถึงจิต ต่อไปมันก็ปล่อยได้ อากาโร เวทนา
สัญญา สังขาร วิญญาณ ทั้งสี่นี้ออกมาจากจิต ดับได้ที่จิต ที่นี้พอจิตดับ คือสมุทัย รากฐาน
ของมันที่เกิดอาการ ๔ อาการ ๕ มาให้ให้เป็นสมุทัยนี้ ออกมาจากอวิชชา พออวิชชาดับพริบ
ลงไปเท่านั้น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่จึงกลายเป็นชั้นล้วนๆ ไป เรื่องกิเลส
ไม่มี ท่านจึงเรียกว่าชั้นล้วนๆ จิตก็บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้ว เป็นอนูฐานะ ให้เป็นอย่างอื่นไป
ไม่ได้ เรียกว่าจิตที่บริสุทธิ์ เมื่ออวิชชาตัวมีดต้อนั้นออก มันละเอียดอยู่ในจิตของเรานั้น
แหละ ขาดสะบั้นลงไปแล้ว จิตนี้เป็นวิภูจิต จิตไม่หมุ่นแล้วที่นี้ เพราะอวิชชาตัวพาทมน
ดับไปหมดแล้ว ที่นี้จิตนี้ก็บริสุทธิ์ สิ้นสุดเรื่องละกิเลส ละได้ถึงจุดนี้ท่านไม่ได้ละอีกนะกิเลส
ไม่มีละ

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตั้งแต่บรรลुरुธรรมปឹងขึ้นมาแล้วไม่มีจะได้ละกิเลสตัวใด
เลย และเป็นอนูฐานะด้วย ที่จะมื่ออะไรมาบังคับให้มีความยินดียินร้าย แล้วได้บังคับห้าม
ไม่ให้มันยินดีไม่มี เป็นหลักธรรมชาติ ที่นี้ก็มีแต่ชั้นล้วนๆ ที่ใช้อยู่ในเวลาที่จิตยังครอง
ตัวอยู่ ชั้นนี้ยังมีลมหายใจอยู่ ชั้นนี้ก็เลยกลายเป็นชั้นล้วนๆ เป็นเครื่องใช้ของจิตที่บริสุทธิ์
นั้นให้เป็นประโยชน์แก่โลกทั่วๆ ไป ถ้ามีกิเลสอยู่ในนั้นส่วนมากมักจะมืดโศก มันไปทำ
โศกทั้งนั้นแหละ ชั้นอันนี้ชั้นสมุทัย เพราะจิตเป็นสมุทัย อวิชชานั้นละจอมสมุทัย พออัน
นั้นดับหมดแล้ว ชั้นนี้ก็กลายเป็นชั้นล้วนๆ จิตบริสุทธิ์แล้วก็ไม่ได้ละอะไรอีก จะละกิเลส
ตัวใดหยาบละเอียดไม่มี สำหรับพระอรหันต์ท่านไม่มี ละขาดสะบั้นลงไปขณะที่อวิชชาขาด
เท่านั้น กิเลสขาดไปพร้อม ทุกข์ขาดไปพร้อมภายในจิต ไม่มีอะไรเหลือเลย

นี่ผลแห่งการปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าของเราที่สอน เป็นธรรม
ที่สอนได้แม่นยำ ชั้นเวทิลแล้วมันก็รู้อเอง ถ้าไม่ชั้นเวทิล เรียนจบพระไตรปิฎกก็ได้แต่ความจำ
มาไม่มาอด คุยกัน แล้วเป็นการส่งเสริมกิเลสเพราะความสำคัญว่าตนเรียนรู้หลัก
นักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ทั้งๆ ที่โง่งจะตายไป กิเลสตัวหนึ่งไม่ได้ถอนนะการเรียน ถ้าเรียน
มุ่งปฏิบัติด้วย การเรียนนั้นถูกต้อง ถ้าเรียนมีแต่หวังจะเอาชื่อเสียงอะไรๆ เป็นกิเลสทั้ง
มวล ทั้งๆ ที่เรียนธรรม แต่ถ้ามีความมุ่งหมายที่จะปฏิบัติตามธรรมเพื่อละกิเลสแล้ว เรียน
ไปเป็นธรรมไปล้วนๆ ด้วยกัน พอหยุดจากการเรียนมุ่งต่อการปฏิบัติ ที่นี้เป็นปฏิบัติล้วนๆ
ไปเลย ละกิเลสไปเรื่อยที่นี้ มันต่างกันอย่างนั้นละ

นี่พูดย่อๆ นะ พูดให้ได้ความสำหรับผู้ปฏิบัติเป็นไปตามนี้แน่นอน ไม่เป็นอย่างอื่น แต่การออกอันนี้มันกว้างขวางนะ อากาของจิตที่จะออกพืดเหวี่ยงกับกิเลสนี้มีมากมาย กายกอง แต่มันก็อยู่ในวงที่ว่่านี้ ค่อยๆ ไปตามแถวนี้แหละ

ทีนี้เวลาปฏิบัติแล้ว จิตเมื่อเข้าถึงขั้นเต็มตัวแล้วมันก็หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ท่านจึงว่าโลกธาตว่างเลย ก็กิเลสมันว่างจากหัวใจแล้วจะเอาอะไรมาปิดมาบังหัวใจละ คำว่าโลกมีดโลกแจ้ง แจ้งก็แจ้งเรื่องของกิเลส มีดก็มีดเรื่องของกิเลส แจ้งของธรรมล้วนๆ แล้วไม่มีอะไรเสมอ ไม่มีอะไรเข้าเทียบเคียงหรือแข่งขันได้ ไม่มี โลกของกิเลสมีมีดมีแจ้ง ธรรมดา เอาให้มันแจ้งในภายในนี้แล้ว มันแจ้งไปหมด ท่านว่า อาโลโก อุกฺปาทิ สว่างโร่ ทั้งกลางวันกลางคืน จิตของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ โลกวิทู รู้แจ้งโลกทั้งสาม กามโลก รูปโลก อรูปโลก รู้ทั้งภายนอกรู้ทั้งภายใน ภายนอกคือโลกทั้งสาม ภายในคือจิต อวิชชา รู้หมดขาดสะบั้นไปหมด เป็นธรรมจักษึ้นมา นั่นแหละธรรมที่ปฏิบัติ

ศาสนาของพระพุทธเจ้าคงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยมรรคผลนิพพาน เป็นแต่เพียงว่า กิเลสมันเหมือนจอกเหมือนแหนปกคลุมหุ้มห่อจิตใจเอาไว้ เราจึงไม่สามารถจะมองเห็น ธรรมที่เลิศเลอภายในจิตใจของเรา เช่นเราไม่สามารถที่จะมองเห็นน้ำในสระ น้ำในสระในบึงนั้นเต็มไปด้วยน้ำ แต่กิเลสนั้นมันเหมือนกับจอกกับแหนปกคลุมหุ้มห่อผิวน้ำไว้หมดเลย มองลงไปก็เห็นแต่จอกแต่แหน ใครก็ว่าน้ำไม่มีๆ เหยียบย่ำไปมาก็ไม่เห็น ผู้ฉลาดแหวกจอกแหวกแหนออกมาก็เห็นน้ำ แหวกแคบก็เห็นน้ำแคบ แหวกกว้างออกไปก็ยิ่งเห็นน้ำกว้างเข้าไป ตักมาอาบดื่มใช้สอยเป็นยังงี้ ยิ่งรู้ชัดขึ้นไปโดยลำดับ จากนั้นก็เบิกออกเรื่อย ขนจอกขนแหนออก น้ำในสระก็ค่อยเปิดกว้างออกๆ จนเปิดออกหมดจอกแหนไม่ให้มีเหลือเลย น้ำในสระในบึงไม่ทราบว่ามีแต่เมื่อไร จ้าอยู่อย่างนั้น

นั่นแหละธรรมมีแต่เมื่อไร เหมือนน้ำอยู่ในบึงในสระมีแต่เมื่อไร เป็นแต่สิ่งจอมปลอมกาฝากมันมาปกปิดผิวน้ำเอาไว้ คือจอกแหนนั่นแหละเป็นกาฝาก ปิดอันนี้ออกแล้วก็จ้า จิตนี้เวลาเปิดกิเลสออกหมดๆ ด้วยภาคปฏิบัติตั้งที่ว่่านี้ ออกหมดแล้วมันก็จ้าไปหมดเลย จอกแหนที่ไหนหมด นั่นแหละที่ว่่า อาโลโก อุกฺปาทิ สว่างโร่ทั้งกลางวันกลางคืน ท่านไม่มีค้ำมีด ชาคโร ชาคระ ตื่นตลอดเวลาคือธรรมชาตินั้น ชาคระบุคคล บุคคลผู้ตื่นอยู่คือจิตดวงนั้นตื่นตลอดเวลา

นี่ละธรรมะของพระพุทธเจ้า ศาสนาของพระพุทธเจ้า เป็นศาสนาที่คงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยมรรคด้วยผล มรรคผลนิพพานอยู่ในนั้นหมด แต่เวลานี้พูดไม่ได้ เวลานี้พวกหล้าพวกจอกพวกแหนพะรุงพะรัง เต็มอยู่ในหัวใจหมด ความโลภความโกรธความหลง

ราคะตัณหา ใ้มนูตรใ้คฤชั้โลภชั้โกรธชั้หลงเต้มอยู่ในหัวใจหมด แล้วจะหามรรคผล นิพพานที่ไหนด พิจารณาดูชิ มุตรคุดมันพาคนไปสวรรคั้นิพพานที่ไหนด มันพาคมอยู่ในมุตร ในคุดนั้นแหละ ฉะนั้นจึงให้พากันปิดกันกวาดชั้กฟอกเรื่อย ๆ ไปจะค้อยขึ้นมารเรื่อย ๆ

จิตใจถ้าได้รับการเหลียวแลได้รับการบำรุงรักษาแล้ว จะค้อยเจริญขึ้นมา แต่จะ ปล่อยให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายดังที่เคยเป็นมาแล้ว จะเป็นอีกต่อไปเช่นเดียวกัน จึงไม่มีต้น มีปลาย วัฏวนของกิเลสพาสัตว์เกิดสัตว์ตายนี้ ไม่มีต้นไม่มีปลาย เพราะฉะนั้นจึงเอาจอก เอาแหวน้ออก ไม่ต้องหาต้นหาปลายที่ไหนด เอาจอกแหวนออกแล้วน้ำจ้ำขึ้นมา นั้น ต้น ปลายอยู่ที่ไหนด อยู่ในสระนั้นหมดนั้นแหละ นั้น ให้พากันตั้งใจปฏิบัติชะ

เราที่ตะเกียกตะกายเวลานี้ เราไม่ได้ทำเพื่อเรา เรากั้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วว่า ธรรมนี้พูดอย่างตรงไปตรงมา เรื่องกิเลสมันจะมาแอบมาแฝงยุแห่ยกอ่กวนหรือทำลาย ประเภทใด มาโจมตีประเภทใด นั้นเป็นเรื่องของกิเลส อยู่ด้วยความเป็นสุขไม่ได้เพราะมัน มีแต่ความปลอม สิ่งใดที่จอมที่ปลอมมันจะหามาหลอกโลกที่หลงอยู่แล้วต้องการหลงอยู่ อีก็ มันก็หลอก ผู้ที่ต้องการอรธการธรรมก็ให้แหวกจอกแหวกแหวนออก แล้วจะได้เห็น ความจริงภายในใจของตนขึ้นโดยลำดับลำดา จนกระทั่งจ้ำขึ้นหมดแล้ว ถามหานิพพาน ทำไม นั้นฟังชิ

ใครก็อยากพบอยากเห็นพระพุทเจ้าเป็นองค์เช่นไร ๆ ธรรมดาของโลกสมมุติก็ อยาคดูพระรูปพระโฉมของท่าน แต่เรื่องของธรรมแล้ว ใครปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมชื่อ ว่าบุชาติถาคตนี้หนึ่ง แล้วจากนั้นผู้ใดเห็นธรรมชื่อว่าเห็นเราตถาคต เห็นเป็นลำดับ ร่องรอยของศาสดา ร่องรอยของธรรมไปด้วยกัน ปฏิบัติพอจิตเริ่มสงบจะเริ่มเห็นความ แปลกประหลาดเรื่อย เป็นสมาธิเป็นปัญญา ทางเดินเพื่อพระพุทเจ้าจะค้อยเบิกกว้าง ออกไป ๆ นี้แหละที่ว่าผู้ใดเห็นธรรมชื่อว่าเห็นเราตถาคต เห็นใกล้เข้ามา ละเอียดเข้ามา จนกระทั่งถึงเห็นแบบอัศจรรย์ อย่างอวิชชาขาดสะบันลงไปบรรลุธรรมปั้งขึ้นมา นั้นแหละ พระพุทเจ้าเต้มองค์อยู่ที่จิตดวงนั้นนะ พุทโธ ๆ อัมโม สังโฆ เข้ามาเป็นอันเดียวกันในนั้น หมดเลย พุทโธก็ปากทาง ปากโอ่งพูดงาย ๆ ว่าจัน สังโฆก็ปากโอ่ง อัมโมก็คือน้ำที่ไหลลงใน โอ่ง คือโอ่งอยู่ในนั้นแหละรับกันปั้งเลย

พุทโธ อัมโม สังโฆ ธรรมทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยหลัก ธรรมชาติ เมื่อเข้าถึงความจริงตายตัวแล้วเป็นอันเดียวกัน พุทโธ อัมโม สังโฆ เป็น ธรรมชาติอันเดียวกัน เรียกว่าธรรมแห่งเดียว แล้วถามหาพระพุทเจ้าหาอะไร พอบรรลุ ธรรมปั้งขึ้นมา อ้อ นั้นเห็นไหมละ เราเคยรู้เคยเห็นเมื่อไร พระพุทเจ้าเป็นยังงิถามหา

ท่านหาอะไร พระรูปพระโฉมก็เหมือนกันหมดเหมือนเราๆ ท่านๆ มีเกิดมีตายมีสลายเปลี่ยนแปลงไปเหมือนกัน พอถึงธรรมชาติที่อมตธรรม-อมตจิต หรืออมตธาตุแล้วหมดปัญหาด้วยกัน เป็นอย่างนี้ด้วยกันทุกองค์ ท่านจึงว่า นตฺถิ เสฺยฺโยว ปาปิโย ความยิ่งหย่อนกว่ากันไม่มี บรรดาพระอรหันต์ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมา เสมอกันหมด เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ถามกัน

จึงเคยเทียบให้ฟังว่า เหมือนแม่น้ำมหาสมุทร น้ำไหลมาจากที่ต่างๆ ทั้งตกมาจากบนท้องฟ้า แล้วน้ำที่ไหลมาจากห้วยหนองคลองบึง พอลงสู่มหาสมุทรทะเลแล้วเป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกัน ใครจะไปแยกน้ำมหาสมุทรให้เป็นน้ำบนฟ้าให้เป็นน้ำคลองนั้นคลองนี้ไม่ได้ มือเราจ๋อลงไปบิ๊บน้ำนี้ถูกมหาสมุทรหมดเลย นั่น นี่แหละที่นี้เทียบบิ๊บน้ำมหาสมุทรมหาวิมุตติมหานิพพานซึ่งเทียบกันกับมหาสมุทร เอ้า ผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลายนี้ เป็นเหมือนกับน้ำสายต่างๆ หรือตกมาจากบนฟ้า มาจากคลองใดก็ตาม ไหลเข้ามาๆ จะมาหาบารมีจะถึง ไกลถึงฝั่งแล้ว ไหลใกล้เข้ามาๆ พอถึงวิมุตติหลุดพ้นบรรลุธรรมบิ๊บน้ำขึ้นมา นั่นน้ำนี้คือบารมีของเราถึงมหาวิมุตติแล้ว มหาวิมุตตินี้ เอ้า ใครบารมีแก่กล้าไหลเข้ามาถึงบิ๊บน้ำเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานๆ เหมือนกันกับน้ำไหลมาถึงมหาสมุทร เป็นมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันหมด ใครจะไปแยกมหาสมุทรทะเลหลวงให้เป็นน้ำคลองนั้นคลองนี้ไม่ได้ ฉันทใด ใครจะไปแยกวิมุตติหลุดพ้นของจิตผู้บำเพ็ญธรรม ที่สมบูรณ์เต็มที่แล้วเข้าสู่ธรรมธาตุ เข้าสู่ความหลุดพ้นแล้วให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นั่น จึงว่ามีอันเดียว พอ

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แท้มีอันเดียว แม่น้ำมหาสมุทรแท้มีอันเดียว นั้นลงรวมกันที่น้ำ เป็นที่รวมแห่งน้ำ จิตนี้เป็นที่รวมแห่งธรรมทั้งหลาย ธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกัน นี่ละธรรมหลักธรรมชาตินี้เรียกว่าธรรมธาตุ กระจายครอบโลกธาตุคือธรรมธาตุว่าธรรมมีอยู่ๆ ธรรมชาตินี้แหละมีอยู่ มาจากใจที่ไม่เคยตาย ใจเราใจท่านใจใครก็ตาม ชำระให้เสร็จสิ้นลงไปแล้วจะไม่ตาย แม้ตั้งแต่มันยังไม่ได้มันก็เกิดนั้นเกิดนี้ ขึ้นสูงลงต่ำอะไรก็แล้วแต่มันจะขึ้นไปตามกรรมของมันนั่นแหละ มันก็ไม่ตาย ทุกข์ยอมรับว่าทุกข์ ตกนรกหมกไหม้ตั้งก็กัปกัปกัลป์ก็ยอมว่าตก แต่ไม่ยอมฉิบหายคือจิตดวงนี้ ท่านจึงเรียกว่านักท่องเที่ยว คือเที่ยวภพนั้นเที่ยวภพนี้ พอชำระให้เสร็จสิ้นแล้วติดฝั่งแล้ว จิตดวงนี้แหละที่นี้ที่ว่าไม่ตาย เป็นธรรมธาตุครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ ประพฤติตัวให้ดี ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ตัวเองจะไม่ทะเลาะตัวเองด้วยอารมณ์ต่างๆ มันขัดมันแย้งอยู่ในจิตใจ อันหนึ่งจะไปอันหนึ่งไม่ไป อันหนึ่งจะทำอันหนึ่งจะทำชั่ว อันหนึ่งจะขยันอันหนึ่งจะขี้เกียจ ต่อยกวันยังค่ำคืนยังรุ่ง

พอต่อยอะไรเสร็จแล้วไปลงในหมอน ต่อยกันในหมอนอีก หลับครอกๆ ต่อยกันในหลับ
ครอกๆ ผันละเมอเพื่อฝันไปต่างๆ นี้อพวกบ้าฝันไม่เลิกเข้าใจไหม จำให้ตึนะ เอาแค่นี้แหละ
วันนี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th